

det vilde være det bedste og det rimeligste, at de sydfynske Baner blev overtaget af Staten, naar Kontrakterne udløber i 1923. Ministeren bemærkede den Gang, at man som Følge af Sønderjyllands Genforening med Danmark og den Trafik, som maatte komme mellem Faaborg og Sønderborg, vilde blive nødt til at overtage Statens Bane fra Faaborg til Nyborg, og, tilføjede den daværende Minister, det vil være urigtigt at overtage denne Bane, naar man ikke samtidig overtager de andre sydfynske Baner. Og det vil jeg gerne sige til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at overtager Staten sin Bane fra Faaborg til Nyborg uden at overtage de andre sydfynske Baner, vil disse Baner komme i et saadant økonomisk Bekneb, at det vil være dem ganske umuligt at klare sig. Og hvis den højtærede Minister under de Forhandlinger, der skal føres med det Udvalg, som jeg har Opfattelsen af snart vil blive nedsat angaaende denne Sag, vil hævde, at Statens egen Bane skal overtages, men de øvrige ikke, saa er det min Opfattelse, at saa kommer man ikke til nogen Overenskomst. Det skulde derfor glæde mig overordentligt, hvis den højtærede Minister vil indtage dette Standpunkt.

Der er ikke Spor af Mening i, at Beboerne i Svendborg skal være stillede i en Undtagelsesstilling, at de skal være stillede ringere i trafikal Henseende end Landets øvrige Borgere. Forholdet er det, at Beboerne dér maa betale en Pris for Fragt og Personbefordring, der ligger over 50 pCt. over Statsbanernes. Hvorfor i Alverden skal Befolkningen dernede behandles saa uretfærdigt, naar det ligger i Regeringens og Rigsdagens Haand at ændre dette Forhold? Det begriber jeg ikke, og det begriber Beboerne dernede ikke. Forholdene bliver vanskeligere og vanskeligere Aar for Aar for de næringsdrivende i denne By, fordi de er ganske ude af Stand til at konkurrere med andre næringsdrivende i Landet, netop paa Grund af de fortvivlede Baneforhold. Jeg vil derfor alvorligt henstille til den højtærede Minister at tage dette Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse og ikke fastholde den absolutte Afvisning, som laa i Ministerens Ord i hans Tilsvær til mig, men se paa Sagen ud fra det Synspunkt,

som maa anlægges af Beboerne dernede, som føler sig saa ganske uretfærdigt behandlere, og som nu efter den højtærede Ministers Afvisning vil føle sig i høj Grad skuffede, fordi den tidligere Minister udtalte sig saa velvilligt i dette Spørgsmaal.

Jeg har ikke overfor den højtærede Minister klaget over, at Statsbanerne har fragtet Kul fra Tyskland paa tyske Skibe. Jeg har nok talt om, at der blev fragtet Kul fra Tyskland paa tyske Skibe, men den Klage, jeg førte over Statsbanerne, berørte kun Fragterne af Kul mellem danske Havne, og naar den højtærede Minister nu har svaret mig med, at man har henvendt sig til et Mæglerfirma og modtaget de Skibe, dette stillede til Raadighed, besvarer det slet ikke det Spørgsmaal, jeg stillede til den højtærede Minister. Det gik nemlig ud paa, om Staten, naar den havde Brug for Tonnage, vilde henvende sig til Sejlskibsrederiforeningen for mindre Skibe og faa anvist Tonnage derfra, da man saa var sikker paa altid at faa dansk Tonnage. Der laa Masser af Tonnage ledig, da Statsbanernes Kul til Masedsund og Gedser blev fragtet herfra, men det blev saa godt som alt sammen fragtet paa tyske Skibe.

Jeg vil gerne sige til den højtærede Undervisningsminister, at naar Ministeren havde faaet den Opfattelse af mine Bemærkninger om Samfundet for Vanføre, at jeg var irriteret, saa er det muligt, at der har givet sig en Irritation Udslag i den Maade, hvorpaa jeg talte, men denne Irritation var i alt Fald ikke af en saadan Natur, at den højtærede Undervisningsminister behøvede at føle sig krænket derover; thi den gik ikke ud over ham, den gik ud over den Behandling, som det af den tidligere Regering nedsatte Udvalg havde været Genstand for. Jeg finder, det er ganske uværdigt, at Ministeren udnævner 4 Rigsdagsmænd til et Udvalg, hvori ogsaa andre har Sæde, og at man saa midt under de Forhandlinger, der finder Sted, og efter at Rigsdagsmændene har taget et andet Standpunkt end de øvrige Medlemmer, uden videre afskediger Udvalget og gaar den Vej, Rigsdagsmændene ikke ønskede. Det er ganske uværdigt, mener jeg, og det var det, min Beklagelse gik ud over, og det er muligt, at den blev fremsat i en saadan Tone, at den højtærede Minister